

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂREA nr. 1050

din 12 octombrie 2017

La data de 12.10.2017 Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a supus analizei Punctul de vedere al Direcției legislație, documentare și contencios nr. 20840/2017 referitor la unele aspecte privind detașarea judecătorilor și procurorilor.

Văzând punctul de vedere al direcției de specialitate și documentele atașate, Plenul reține următoarele:

Punctul de vedere nr. 20840/2017 a fost întocmit ca urmare a adresei nr. 20840/06.10.2017 a domnului procuror Cristan Ban, în calitate de vicepreședinte al Consiliului Superior al Magistraturii și de reprezentant al Secției pentru procurori, având în vedere cererea formulată de doamnele judecătore Simona Marcu, Lia Savonea, Nicoleta Margareta Ținț, Gabriela Baltag și Evelina Mirela Oprina, membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, privind convocarea de către președintele Consiliului Superior al Magistraturii, doamna judecătore Mariana Ghena, a unei ședințe a Secției pentru judecătore în vederea dezbaterii și luării unei hotărâri asupra legalității detașării judecătorilor din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii al căror mandat a depășit durata de 6 ani prevăzută de art. 58 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În cuprinsul adresei se arată că Plenului Consiliului Superior al Magistraturii îi revine competența de a se pronunța asupra solicitării formulate de doamnele judecător, având în vedere că solicitarea face referire atât la situația judecătorilor cât și la situația procurorilor detașați în cadrul Consiliului, fiind vorba de o interpretare de principiu a dispozițiilor art. 58 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu atât mai mult cu cât această problemă a mai fost supusă analizei Plenului care, prin Hotărârea din data de 20.09.2011 a apreciat că interpretarea prevederilor mai sus-menționate, este în sensul că perioada de 6 ani reprezintă perioada maximă pe care se poate dispune o singură detașare a magistratului în cauză și nu perioada maximă a detașărilor succesive care pot fi dispuse în cursul carierei magistratului. Prin aceeași hotărâre s-a mai apreciat că numărul detașărilor unui magistrat pe parcursul carierei nu este limitat, în lipsa unei prevederi exprese revenind Consiliului Superior al Magistraturii rolul de a aprecia cu privire la fiecare solicitare în parte.

Plenul apreciază că este competent să se pronunțe cu privire la aspecte referitoare la detașarea judecătorilor și procurorilor, dat fiind că este vorba de interpretare de principiu a dispozițiilor art. 58 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aspect care a mai fost supus și în trecut analizei Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

I. În legătură cu durata detașării unui magistrat:

În ceea ce privește aspectele de nelegalitate invocate, Plenul apreciază că acestea nu pot fi reținute, pentru următoarele argumente:

Detașarea/prelungirea detașării judecătorilor și procurorilor la Consiliul Superior al Magistraturii s-a dispus de către Secția corespunzătoare a Consiliului, ca organ competent, potrivit legii, cu respectarea celor dispuse anterior de Plenul Consiliului, în ședința din data de 20.09.2011, și în acord cu practica constantă a acestei instituții.

Astfel, în ședința anterior menționată, Plenul a apreciat că prevederile art. 58 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că perioada de 6 ani reprezintă perioada maximă pe care se poate

dispune o singură detașare a magistratului, și nu perioada maximă a detașărilor succesive care pot fi dispuse în cursul carierei magistratului.

De asemenea, Plenul a stabilit că numărul detașărilor unui magistrat pe parcursul carierei sale nu este limitat, în lipsa unei prevederi exprese, revenind Consiliului Superior al Magistraturii rolul de a aprecia cu privire la fiecare solicitare în parte, cu păstrarea echilibrului între interesul instituțiilor care solicită detașarea și interesul instanțelor și parchetelor de la care se detașează judecătorii și procurorii.

Argumentele avute în vedere au fost următoarele:

Măsura detașării - care constă în schimbarea temporară a locului de muncă - nu se dispune în interesul magistraților, ci numai în interesul instituției care o solicită, dispozițiile art. 58 alin. (1) precizând, de altfel, explicit că detașarea judecătorilor sau procurorilor se poate dispune la solicitarea instituțiilor interesate.

Din modul în care este reglementată detașarea rezultă indubitabil că aceasta nu constituie un drept sau o vocație a judecătorilor și procurorilor, întrucât beneficiarii acestor măsuri nu sunt judecătorii și procurorii, ci instanțele, parchetele sau, după caz, alte instituții, scopul dispunerii măsurii fiind acela de a asigura funcționarea în bune condiții a instanțelor, a parchetelor, a unor instituții din cadrul sistemului judiciar sau chiar a unor instituții din afara sistemului judiciar.

Un alt argument în acest sens constă în aceea că, potrivit legii, detașarea judecătorilor și procurorilor se poate face numai cu acordul acestora. Or, este limpede că, din moment ce legiuitorul a prevăzut existența acordului magistraților ca pe o cerință obligatorie în cazul detașării, rezultă că, cel puțin teoretic, în unele cazuri această măsură ar putea să nu fie în concordanță cu interesele magistraților sau să le aducă atingere unor drepturi, fiind necesar acordul lor, ceea ce exclude posibilitatea ca detașarea să fie înțeleasă ca un drept sau o vocație a magistraților. Cerința acordului judecătorilor și procurorilor pentru detașarea acestora reprezintă o garanție a respectării principiului inamovibilității, în cazul judecătorilor și principiului stabilității, în cazul procurorilor.

De altfel, și în teoria dreptului muncii, detașarea nu reprezintă un drept al salariaților, ci o măsură care constă în schimbarea temporară a locului de muncă în

interesul instituției la care se face detașarea, această măsură putând fi dispusă de angajator chiar fără acordul salariatului, așa cum rezultă din Codul muncii.

Astfel, potrivit art. 42 alin. (1) din Codul muncii, *„Locul muncii poate fi modificat unilateral de către angajator prin delegarea sau detașarea salariatului într-un alt loc de muncă decât cel prevăzut în contractul individual de muncă.”*

Detașarea este reglementată de art. 45 din Codul muncii astfel: *„Detașarea este actul prin care se dispune schimbarea temporară a locului de muncă, din dispoziția angajatorului, la un alt angajator, în scopul executării unor lucrări în interesul acestuia. În mod excepțional, prin detașare se poate modifica și felul muncii, dar numai cu consimțământul scris al salariatului.”*

Particularitatea ce ține de statutul special al magistraților, constând în cerința legală a acordului magistraților pentru detașare, nu este în măsură să schimbe natura juridică a detașării, astfel încât aceasta să fie considerată un drept al magistraților, scopul prevederii acordului fiind asigurarea respectării inamovibilității judecătorilor și stabilității procurorilor.

Un argument suplimentar este și acela că în cuprinsul Legii nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, drepturile magistraților sunt reglementate, în cadrul Titlului III intitulat „Drepturile și îndatoririle judecătorilor și procurorilor”, în timp ce detașarea se regăsește în cadrul Titlului II, consacrat carierei magistraților, la Capitolul VI, intitulat „Delegarea, detașarea și transferul”.

Având în vedere argumentele expuse, concluzia Plenului Consiliului Superior al Magistraturii a fost aceea că detașarea nu reprezintă un drept al magistraților, ci o măsură dispusă, în principal, pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor și parchetelor, dar și pentru asigurarea bunei funcționări a altor instituții din afara sistemului judiciar care au nevoie de experiența și pregătirea profesională a magistraților.

Pornind de la natura juridică a detașării și de la rațiunea instituirii acestei măsuri ce constă în schimbarea temporară a locului de muncă, s-a apreciat că numărul detașărilor sau durata cumulată a acestora în cariera unui magistrat nu pot fi limitate, măsura detașării putând fi dispusă de Consiliul Superior al Magistraturii, în condițiile legii, ori de câte ori interesul bunei funcționări a unei instituții sau autorități, fie din interiorul, fie din afara sistemului judiciar, o impune.

S-a avut în vedere și faptul că, pentru ocuparea anumitor funcții, cum sunt, spre exemplu, funcțiile din cadrul unor instituții ale Uniunii Europene sau organizații internaționale, sunt necesare, în afara pregătirii profesionale și a experienței pe care o presupune funcția de magistrat, în raport de natura activității desfășurate în concret, unele abilități, competențe, cunoștințe speciale.

Acastă situație determină instituțiile interesate să solicite detașarea pe funcțiile respective a anumitor magistrați care îndeplinesc cerințele speciale necesare pentru ocuparea acestor funcții.

Dacă s-ar accepta interpretarea potrivit căreia perioada de 6 ani reprezintă perioada totală maximă a detașărilor succesive dispuse pe parcursul carierei magistratului, s-ar ajunge în situația în care, la expirarea termenului de 6 ani a unei detașări, nu ar putea fi dispusă o nouă detașare a magistratului respectiv, deși solicitarea unei anumite persoane se face tocmai în considerarea calităților speciale care o recomandă pentru exercitarea acelei funcții.

De asemenea, s-a apreciat că sintagma „o singură dată” nu se referă la limitarea numărului detașărilor, întrucât ea vizează prelungirea unei detașări care a fost deja dispusă anterior și nu o altă detașare intervenită în continuare. *De lege lata*, numărul detașărilor unui magistrat pe parcursul carierei sale nu este limitat, în lipsa unei prevederi exprese.

Prin urmare, perioada de 6 ani la care se referă dispozițiile alin. (2) al art. 58 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, reprezintă perioada maximă pe care se poate dispune o singură detașare a magistratului (incluzând și prelungirea), iar nu perioada maximă a detașărilor succesive care pot fi dispuse pe parcursul carierei magistratului.

Un argument ce ține de interpretarea gramaticală a textului de lege menționat constă în folosirea formei singulare a substantivului „detașare” – se vorbește despre „detașare” și „prelungirea detașării”, și nu despre „detașări”. Dacă voința legiuitorului ar fi fost în sensul de a prevedea o durată maximă a detașărilor ce pot fi dispuse pe parcursul carierei unui magistrat, ar fi utilizat formulări de genul „Durata maximă

cumulată a detașărilor unui magistrat este de 6 ani.” sau „Durata detașărilor unui magistrat nu poate depăși 6 ani.”

Un alt argument în sprijinul acestei interpretări constă în dispozițiile art. 134¹ din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora, în cazul în care buna funcționare a instanțelor sau a parchetelor este grav afectată din cauza numărului de posturi vacante temporar, acestea pot fi ocupate pe perioadă nedeterminată, potrivit legii, în cazul în care vacantarea posturilor s-a realizat în urma numirii în funcții de conducere, numirii ca procuror în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism ori al Direcției Naționale Anticorupție, *detașării*, alegerii în funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, suspendării din funcție, în temeiul art. 62 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare sau vacantării din alte cauze, pe o perioadă mai mare de un an.

Prin urmare, a fost identificată soluția legislativă adecvată pentru situațiile în care detașarea dispusă pe perioada maximă sau detașările succesive ale unui magistrat ar fi în măsură să afecteze buna funcționare a instanțelor sau a parchetelor.

Desigur, în ceea ce privește detașarea judecătorilor și procurorilor, dreptul de a analiza și de a decide cu privire la fiecare caz în parte, în funcție de criterii obiective, trebuie să aparțină exclusiv Consiliului Superior al Magistraturii, care are posibilitatea de a dispune această măsură, cu acordul magistraților în cauză, ori de câte ori aceasta este necesară pentru buna funcționare a sistemului judiciar sau a altor autorități publice și instituții la care este necesară activitatea magistraților, cu păstrarea echilibrului între interesul instituțiilor care solicită detașarea și interesul instanțelor și parchetelor de la care se detașează magistrații.

Plenul apreciază, însă, că este necesară o reconsiderare a practicii sale anterioare.

Astfel, punând în balanță interesele instanțelor judecătorești și ale parchetelor de pe lângă acestea de la care provin judecătorii și procurorii detașați și interesul instituțiilor care solicită detașarea, Plenul apreciază, în unanimitate, că detașările ulterioare datei

prezentei hotărâri pot fi dispuse și prelungite o singură dată, fără ca durata maximă cumulată să depășească termenul legal de 6 ani.

II. În legătură cu desființarea actului administrativ prin care s-a dispus detașarea, respectiv Hotărârea Secției pentru judecători/Secției pentru procurori:

Hotărârile Secției pentru judecători și, respectiv, ale Secției pentru procurori prin care s-a dispus detașarea/prelungirea detașării unor judecători sau procurori sunt acte administrative unilaterale cu caracter individual, având, deci, regimul juridic al acestui tip de acte.

Reținând că aceste hotărâri au intrat deja în circuitul juridic civil și își produc efectele la acest moment, Plenul constată că, potrivit art. 1 alin. (6) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, *„Autoritatea publică emitentă a unui act administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanței anularea acestuia, în situația în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice. În cazul admiterii acțiunii, instanța se pronunță, dacă a fost sesizată prin cererea de chemare în judecată, și asupra validității actelor juridice încheiate în baza actului administrativ nelegal, precum și asupra efectelor juridice produse de acestea. Acțiunea poate fi introdusă în termen de un an de la data emiterii actului.”*

Ca atare, chiar și în măsura în care s-ar fi apreciat ca întemeiate criticile de legalitate aduse hotărârilor secțiilor Consiliului prin care s-a dispus detașarea sau prelungirea detașării unor judecători sau procurori, nu ar mai fi fost posibilă revocarea de către Secții a respectivelor hotărâri, încetarea efectelor acestor hotărâri putând avea loc doar prin anularea hotărârilor de către instanța de judecată competentă, în condițiile Legii contenciosului administrativ.

După intrarea în circuitul civil a hotărârii prin care s-a dispus detașarea unui judecător sau procuror, încetarea detașării poate fi dispusă doar pentru motive de oportunitate sau la cererea persoanei detașate, o asemenea măsură producând efecte doar pentru viitor.

Față de cele ce preced, Plenul stabilește, în unanimitate, că actul administrativ ce a intrat în circuitul civil prin care s-a dispus detașarea unui magistrat poate fi anulat doar

de instanța de judecată, în condițiile art. 1 alin. (6) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

III. În legătură cu situația magistraților detașați ce ocupă o funcție de conducere în cadrul aparatului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii:

Plenul reține și situația judecătorilor și procurorilor detașați care ocupă o funcție de conducere în cadrul aparatului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii (prin numire sau delegare), care sunt numiți de Plen, potrivit dispozițiilor art. 39 și, respectiv, art. 63 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În acest sens, în conformitate cu art. 118² alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, funcțiile de conducere de specialitate juridică din aparatul propriu al Consiliului pot fi ocupate și de judecători sau procurori detașați, în condițiile legii.

De asemenea, dispozițiile art. 118⁶ prevăd:

„Art. 118⁶ - (1) Președintele Consiliului poate dispune delegarea în funcții de conducere de specialitate juridică în cadrul aparatului propriu, la propunerea secretarului general și cu acordul persoanei în cauză, pe o perioadă de maximum 3 luni.

(2) În cazul în care funcția de conducere cu privire la care s-a dispus delegarea conform alin. (1) nu s-a ocupat prin numire, Plenul poate dispune prelungirea delegării, la propunerea președintelui, cu recomandarea secretarului general și cu acordul persoanei în cauză, pe o perioadă de maximum 3 luni.

(3) În cazul prevăzut la alin. (1), încetarea delegării anterior termenului pentru care a fost acordată se dispune de președinte, din oficiu sau la propunerea secretarului general, pentru motivele prevăzute la art. 118⁸.

(4) În cazul prevăzut la alin. (2), încetarea delegării se dispune de Plen, la propunerea președintelui, cu recomandarea secretarului general, pentru motivele prevăzute la art. 118⁸.

(5) Delegarea încetează de drept la împlinirea termenelor pe care a fost dispusă ori la ocuparea funcției prin numire. Delegarea încetează și la cererea persoanei în cauză.

(6) Delegarea pe posturi de conducere temporar vacante se dispune în condițiile prezentului articol, ea putând fi prelungită din 3 în 3 luni, până la întoarcerea pe post a titularului.”

Or, în acest context, dispunerea încetării detașării judecătorilor și procurorilor ce ocupă (prin numire sau delegare) funcții de conducere în aparatul propriu al Consiliului Superior al Magistraturii, ar determina în mod implicit încetarea mandatelor funcțiilor de conducere ale acestora, hotărârea secției corespunzătoare a Consiliului lipsind, practic, de efecte hotărârea Plenului de numire sau de prelungire a delegării în funcțiile de conducere sau, după caz, decizia de delegare în aceste funcții a președintelui Consiliului.

Pentru aceste considerente, cu majoritate de voturi, Plenul stabilește că încetarea detașării unui judecător sau procuror ce ocupă o funcție de conducere în aparatul propriu al Consiliului Superior al Magistraturii poate fi dispusă numai după încetarea mandatului sau a delegării în funcția de conducere.

IV. În legătură cu calitatea de a solicita încetarea detașărilor magistraților din cadrul aparatului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii:

După cum s-a arătat mai sus, dispozițiile normative primare, respectiv art. 58 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, reglementează doar condițiile în care se poate dispune detașarea judecătorilor și procurorilor, iar nu și condițiile în care poate fi dispusă încetarea detașării.

Aceste din urmă aspecte sunt reglementate la nivelul legislației secundare, dispozițiile art. 9 din Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 193/2006, cu modificările și completările ulterioare, prevăzând că *„Detașarea judecătorului sau a procurorului poate înceta anterior duratei pentru care a fost dispusă, prin hotărârea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, la cererea celui care a solicitat detașarea ori a judecătorului sau procurorului detașat.”*

Potrivit dispozițiilor regulamentare menționate, sunt îndrituiți a solicita încetarea detașării anterior duratei pentru care aceasta a fost dispusă doar judecătorul sau procurorul detașat și cel care a solicitat detașarea.

Or, potrivit art. 7 alin. (1) din același regulament, detașarea judecătorilor și a procurorilor la Consiliul Superior al Magistraturii, Institutul Național al Magistraturii, Școala Națională de Grefieri, Ministerul Justiției și unitățile subordonate acestuia ori la alte autorități publice se dispune de secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii la cererea motivată a instituției la care se solicită detașarea.

Prevederile regulamentare reflectă normele primare, respectiv art. 58 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd: *„Consiliul Superior al Magistraturii dispune detașarea judecătorilor și procurorilor, cu acordul scris al acestora, la alte instanțe sau parchete, la Consiliul Superior al Magistraturii, Institutul Național al Magistraturii, Ministerul Justiției sau la unitățile subordonate acestuia ori la alte autorități publice, în orice funcții, inclusiv cele de demnitate publică numite, la solicitarea acestor instituții, precum și la instituții ale Uniunii Europene sau organizații internaționale.”*

În situația analizată, instituția care a solicitat detașarea judecătorilor și procurorilor este Consiliul Superior al Magistraturii, astfel că tot Consiliul poate cere încetarea detașării acestora anterior expirării duratei pe care s-a dispus detașarea.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, Consiliul este condus de un președinte, ajutat de un vicepreședinte.

Conform art. 24 alin. (3) lit. a) din aceeași lege, președintele este cel care reprezintă Consiliul Superior al Magistraturii în relațiile interne și internaționale, în lipsa acestuia, atribuțiile sale prevăzute de lege fiind exercitate de către vicepreședintele Consiliului, în acord cu art. 24 alin. (5).

Prin urmare, potrivit dispozițiilor legale și regulamentare mai sus menționate, în ceea ce privește judecătorii și procurorii detașați la Consiliul Superior al Magistraturii, încetarea detașării acestora poate fi solicitată de președintele Consiliului sau, după caz, de vicepreședinte.

Chiar dacă președintelui sau, după caz, vicepreședintelui Consiliului Superior al Magistraturii i-ar putea fi transmisă o propunere care să vizeze oportunitatea încetării detașării judecătorilor și procurorilor din aparatul tehnic al Consiliului Superior al Magistraturii, acesta este singurul în măsură să decidă solicitarea încetării detașării,

potrivit art. 9 din Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător.

Președintele sau, după caz, vicepreședintele Consiliului nu ar putea, însă, cere încetarea detașării decât din rațiuni ce țin exclusiv de oportunitate, eventualele critici de legalitate putând fi susținute doar prin promovarea, în condițiile legii, a unei acțiuni în anularea actelor administrative reprezentate de hotărârile Secțiilor Consiliului prin care s-a dispus detașarea/prelungirea detașării judecătorilor sau procurorilor, după cum s-a arătat mai sus.

Ca atare, cu majoritate de voturi, Plenul stabilește că, în cazul judecătorilor și procurorilor detașați în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, încetarea detașării poate fi dispusă numai la solicitarea președintelui Consiliului Superior al Magistraturii și a vicepreședintelui Consiliului.

Față de cele expuse, în temeiul art. 35 lit. f) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată cu modificările ulterioare și art. 13 alin. (5) din regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 326/2005, cu modificările și completările ulterioare,

PLENUL CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII HOTĂRĂȘTE

Art.1 – Detașările în curs dispuse anterior prezentei hotărâri, sunt legale și se mențin.(10 DA, 6 NU)

Art.2 - Detașările ulterioare datei prezentei hotărâri pot fi dispuse și prelungite o singură dată, fără ca durata maximă cumulată să depășească termenul legal de 6 ani.
(unanimitate)

Art.3 - Actul administrativ care a intrat în circuitul civil prin care s-a dispus detașarea unui magistrat poate fi anulat doar de instanța de judecată, în condițiile art. 1 alin. (6) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. (unanimitate)

Art.4 – Încetarea detașării unui judecător sau procuror ce ocupă o funcție de conducere în aparatul propriu al Consiliului Superior al Magistraturii, poate fi dispusă numai după încetarea mandatului sau a delegării în funcția de conducere. (10 DA, 6 NU)

Art.5 – În cazul judecătorilor și procurorilor detașați în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, încetarea detașării poate fi dispusă numai la solicitarea președintelui Consiliului și a vicepreședintelui Consiliului. (9 DA, 6 NU, 1 NUL)

Dată în București, la data de 12 octombrie 2017

Președinte,
Judecător Mariana GHENA

